

Més possible que mai

Ramon Barnils

Surt en un bon diari conservador i liberal un article titulat «És possible encara el PSC?». L'article, sobre la viabilitat futura del Partit Socialista de Catalunya, el signa Jaume Curbet, del PSC (PSC-PSOE).

Naturalment que no ho sé i que ni tan sols m'interessa, i molt menys encara interessa als qui podrien preguntar-se el mateix sobre el PSPV. Però com que no tenim esquerra enlloc, pots val la pena de veure com s'ho responen els del PSC (PSC-PSOE).

Diu l'articulista que, quan es van produir els «pactes» entre el PSOE i els partits socialistes nacionals, els pactants estaven animats d'una triple, «encara que indissociable», intencionalitat política: primera, «aconseguir la necessària unitat socialista». Segona, articular el socialisme del Principat en «un partit plenament sobirà de caracter marcadament nacionalista». I tercera i tot plegat, «en la perspectiva d'impulsar eficaçment la transició democràtica devers el socialisme a Catalunya i a Espanya».

Suposo que les intencions eren les mateixes al País i a les Illes, de manera que és fàcil extrapolar a tots nosaltres allò que Curbet diu del Principat.

Diu Curbet, militant del PSC, i també del PSOE, que avui «aquell horitzó ja no es mostra tan nitid». Dubta que la unitat del PSC (PSC-PSOE) sigui sòlida. Assegura la progressiva supeditació del PSC al PSOE. Diu que el PSC s'ha deixat la sobirania política, i que la seva imatge de partit nacional (vol dir del Principat) s'ha anat diluint. Recorda que en aquest aspecte la paperassa diu una altra cosa, però ell parla de fets: el PSC «ha anat perdent la inicitiva en relació, d'una part, amb la política catalana, i de l'altra, amb el PSOE.

Entre els fets, hi situa la LOAPA, el recurs del govern central (vol dir l'espanyol), cada vegada que li dona la gana, a lleis aprovades pel Parlament de Catalunya, «encara que hagin estat aprovades amb els vots del PSC»; no donant grup parlamentari al PSC (PSC-PSOE), nomenant director general a Espanya un expedientat del PSC, «l'inefable Dídac Fàbregas»... «no es pot dir, tampoc, que la trajectòria del PSC hagi contribuït massa a fer valer els nostres drets com a partit, com a poble. Els nostres silencis han omplert tota una pàgina històrica, en la qual el PSOE no ha trobat grans reticències per escriure el seu discurs polític».

Arribats en aquest punt vostés es diran, com un servidor, que això no pot continuar així. «Això ja no pot continuar així», diu també Curbet. Després de preguntar-se si encara és possible el PSC, es va fent preguntes i respostes. Sobre si pot ser el PSC partit sobirà, diu que treballant-hi molt potser sí, «sense l'ajut de les crosses que ens va deixar el PSOE, és a dir que serem capaços de pensar els problemes de Catalunya, fins i tot d'Espanya des de l'òptica dels nostres interessos nacionals».

No podreu, Curbet, mentre continueu pensant que el PSOE, en unir-se a vosaltres, va ser com unes crosses, i no, ara ja ho haurieu de veure, el bes de la mort. O mentre l'òptica des de la qual «pensar» sigui regional, del Principat, i no na-

cional: Catalunya, el País Valencià i les Illes (¿Vist el detall? no dic Països Catalans).

Hi ha una pregunta sensacional, molt seriosa, que val més que tot l'article: és quan Curbet es pregunta en què es diferenciaria un projecte nacional del PSC del que ja té Convergència i Unió, i diu que és una pregunta difícil de respondre.

Justament per això és la pregunta a respondre; Curbet comença a fer-ho: parla d'autogestió, de cogestió, d'atur en una societat en crisi, d'economia submergida, de l'amenaça nuclear, de la tecnològització accelerada, de la militarització de l'espai (només de l'espai?), i de més coses.

En aquesta llista d'elements socialistes no parla de la qüestió nacional: es pensa que ja n'ha parlat. Com si el socialisme no fos per la seva condició d'esquerra i de progressisme l'únic capaç de solucionar de forma decent les qüestions nacionals —hi ha una forma «indecent» de solucionar-les, que és la violència.

L'article de Curbet acaba així: «si el PSC és encara possible com a projecte autònom d'articulació a Catalunya d'un partit socialista amb un caràcter marcadament nacionalista, algú ho hauria de començar a dir en veu alta».

L'article de Curbet no és res, però vistos els que gasten els seus companys de carnet, és considerable. Un cop de mà: Sartre, que es va equivocar moltíssim, deia al final de la seva vida que lamentava de no haver estat sempre en tot més radical. Radical, que ve d'arrel, i no pas extremista, que ve d'extrem. No pas, doncs, ningú a la meua esquerra, sinó ningú més a fons: ¿Projecte?, ¿autònom?, ¿articulació?, ¿Principat?, ¿marcadament? Més a fons, Curbet, més a fons.

concret llibres

PURÍSSIMA. 13
TEL. 287 44 58
GANDIA